

A 137

02260

Vp-28 Danwicks

Kaspian (EX A) (Ref. mat.)

Småtryck

Lindman, S. J.

Danwicks Mystrier.

Strödda iakttagelser och inträff under en tvåårig
vistelse å Danwicks hospital.

Motto: Hvar och en som olofligen, genom inspärrende eller fängslande, eller annorledes beröfvar någon friheten, dömes till straffarbete i högst fyra år, eller, der omständigheterna äro synnerligen mildbrande, till fängelsestraff. Har genom sådant brott friheten varit öfver år och dag någon beröfvad, eller har den, mot hvilken brottet begicks, lidit svår misshandel, medan han inspärrad war, då skall han till straffarbete i högst sex år dömas.

Strafflagens kap. 15. § 9.

Svenska lagens högste väktare,

Rättshäus högste wårdare och

Den medborgerliga frihetens walde beskyddare

wärduadsfullt tillagnade

af

En swenskt medborgare.

Pris 25 öre

Danwikens Mysterier.

Strödda iakttagelser och intryck under en tvåårig
vistelse å Danwikens hospital.

N o t t o: Swär och en som oföfligen, genom
inspärrende eller fängslande, eller annor-
ledes beröfvar någon friheten, dömes till
straffarbete i högst fyra år, eller, der om-
ständigheterna äro synnerligen mildbrande,
till fängelsestraff. Har genom sådant brott
friheten varit öfver år och dag någon be-
röfvad, eller har den, mot hvilken brottet
begids, lidit swår mishandel, medan han
inspärred war, då skall han till straffarbete
i högst sex år dömas.

Strafflagens kap. 15. § 9.

Svenska lagens högste wäktare,

Rättwisans högste wårdare och

Den medborgerliga frihetens walde beskyddare

wörduadsfullt tillegnade

af

En swenskt medborgare. =

Linman, C. J.

Danwicens hospital.

Här är icke meningen att skrifa hospitalets historia. Det skulle blifwa dystra och allt för widlyftiga skildringar af detta dårhus, der man känner konsten att utan läsarefoloportörers "gudliga" tillhjelp hos stadens sinnesswaga personer utsläda den sista slämtande gnistan af förnuftets ljus.

Samtidigt med hospital blef Danwiken ett slags "asyl" för brottslingar, sjuka och reconvalescenter. Derpå blef det en "inrättning" för s. k. hederligt folk, som inte betalade för sig, således ett slags fattighus. Samma diciplin, som under hospitaltiden, tillämpades äfwen då, och prygelstraffet fortfor att under en rå och brutal föreståndare — en affledad underofficer — wara favoritssystemet.

"Patienterna", som de ännu kallades, woro rättslösa fångar.

Slutligen blef denna anstalt för en del år sedan bestämmd till en tillflyktsort för endast "betalande" personer af båda könen. Här skulle ålderstigna och swaga människoindivider i frid och lugn tillbringa återstoden af sitt lif, och detta under "öm och omsorgsfull" wård af "kärleksfulla" själar. Det är detta Danwiken, jag will egna några rader, der — för att tala i den nuwarande inspektorens salwelsefulla stil — tröstens och hugswalelsens både fysiska och andliga balsam skulle tillflyta de "lyckliga patienterna" ur en aldrig finande källa.

Det war på wären 187 — som ödet förde mig in i detta ålderdomens och swaghetens "paradis". Då jag inträdde, stötte jag först på portwatten, en riktig cerberus, som ingaf mig allt annat än sympati. Det föreföll mig som stängdes tibens port bakom mig. En dystur aning genomslög mig, och jag kände lifsom släkten af andlig tillintetgörrelse.

Jag wandrade vidare, förstämmd, ehuru smett af den nedgående solens strålar, och mötte en herre med temligen

trivial fysionomi. Han presenterade sig som stället ordningsman och förde mig genast upp till en stor sal, mitt blifvande hemvist. Salen inneslöt likasom flera andra dylika i en ofantlig kasernlik byggnad. Denna sal var liksom de öfriga indelad i afplankade bås, hvardera försedt med två sängar, två stolar och två små bord samt affedt för twenne personer. Tillammans inrymde salen sammanräknadt 22 "patienter". Det oaktadt var ventilationen temligen god. Jag synade min oflanderligt snygga säng, förtärde en portion gröt och hörde dunkelt och nästan själsfrånvarande sorlet af röster, som hwistande, tishande och tashande efter all förmodan syselsatte sig med min ringa person, hwilken wid inträdet blifwit wederbörkligen mönstrad af nyfilna blickar. Trött både till kropp och själ, lade jag mig till hvila. Efter några timmar tillbragta i en slags dwala insomnade jag ändtligen, omgydd af otroliga och långt ifrån behagliga drömmar. Anstalten hade redan wid första anblicken gjort på mig ett allt annat än lifwande och uppmuntrande intryck.

De följande dagarne använde jag till att orientera mig i mitt nya hem. Först will jag tala om bespisningen. Frukost bestod man icke. Kl. 12 urdelades middagsmaten, bestående af en liten portion urkoladt, trådigt och tanigt kött med potatis, derefter soppa. Ytterst sällan bjöds i stället fisk och en soppa, som skulle föreställa safsoppa. Om aftonen lemnades en portion gröt med mjölk. Defutom erhöil hwarje patient en och en half kaka mjukt rågbröd hwarje dag och hwarje lördag en llic icke särdeles färst smör till användande efter behag. Köttet kokades dagen före serveringsdagen och uppvärmdes dagen derpå. Hwad köttet förlorar vinner soppan derigenom i kraft. Man behöfwer juft icke wara fysilog för att inse, att kosten både till kvantitet och kvalitet war alldeles otillräcklig.

Deröfwer kan icke sägas annat än att för den betalning, som erlägges, eger man icke rätt att fordra mer, så wida man icke will erkänna sig wara nådehjon. Så länge man icke är ett sådant, bör man ju egu obestridlig rätt att behålla sina medborgerliga rättigheter oantastade.

Guru det emellertid förhåller sig med den saken stola wi så se af det efterföljande. Hwarje patient skall sjelf hålla sig med sked, knif och gaffel och nödigt porsslin samt sjelf belofsa

eller förskaffa sig nödvändiga kläder, linne och skodon bäst han gitter.

Wid att taga patienterna, som de egentligen kallas, i slårskåbande, mötte mig en dyster anblick. Jag såg framför mig blinda, döfwa, puckeruggiga, halta, lama och lytta på flera sätt. Bland dem fann jag dock åtskilliga, som ännu icke alldeles förlorvat, hwad menniskan bör sätta högt värde på i fysiskt och psykiskt afseende. Det hela gjorde dock på mig ett intryck som af en till hälften igenmyllad graf eller som en liten stoftwerld af atomer. Det fattades uppenbart inom anstalten en lifgifwande och sammanhållande ande.

Resultatet af mina forskningar och de intryck jag erfarit af mina fysiologiska och psykologiska studier inom anstalten har varit följande beträffande de aldraste der intagna patienters kropps- och själsbestäffhet. Den är efter mitt förmenande framfallad af:

Obotlig sjuklighet, ålderdomsbräcklighet, kroppsliga och psykiska lyten, ett med eller utan själsförwållande förfelat lif. Verkan af intagandet är i de flesta fall andelig död. Swilken som helst anledningen har varit till denna i materiellt och andeligt hänseende sorgliga fångenskap, ofta för hela lifvet, är så mycket säkert, att bakom och framför de aldra flesta bland dem ligger ett förloradt lif.

Endast ett försvinnande antal af dessa eländets barn, hos hwilka hvarje själsgrifwa ännu icke utflodnat och wälskräften ännu icke utdödt, utan endast domnat för en tid, hafwa återunnit werksamhetsmod. Gynnade af lyckliga omständigheter och medmenniskors godhetsfulla hjelp, hafwa de åter utträdt i lifwet för att uppmuntrade af arbetets lifgifwande för-måga inandas frihetens själsstreckande luft.

Några få drifwa inom anstalten något yrke, såsom skräddare, stomakare eller snickare, ett par sysselsätta sig med sifke, två eller tre arbeta som dagalarlar i och utom anstalten. Men dessa äro undantag och, som sagdt, ett försvinnande antal. De kunna, lyckligt nog, i bästa fall förtjena så mycket, att de sättas i stånd till att förskaffa sig ett för dem temligen nödvändigt tillägg till anstaltens magra kost och att förse sig med nödiga kläder, skodon och linne m. m. De öfriga äro, så wida de icke hafwa huld och skydd utanför sitt fängelse, uteflutande hänwijade till anstaltens "ömma" omwårdnad.

Vi skola nu se hvori denna omvärldnad för närvarande består.

Men för att bedömma densammans rätta halt och värde torde först vara nödvändigt att taga i betraktande, huru den bör utöfvas, för att enligt mitt förmenande kunna vinna goda och förståndiga människors bifall och tillfredsställelse.

För att anstalten skall motsvara sitt ändamål gäller det först och främst att till styresman finna en dertill duglig och lämplig person. Den, som man ansörtror en så ansvarfull befattning, skall icke vara en vanlig människa, en hvardagsförmåga, han skall icke hafva hästat sina meriter från favoritystemets outransjliga brunnsbotten, derur desto värre allt för ofta framslå formliga odågor, hvarvid principen är, att befattningen är till för mannens skull, icke mannen för befattningen. Men favoritystemets riddare låta likväl någon gång sig öfverflygla af slumpen, såsom vi skola få se af ett exempel i det följande. Föreståndareplatsen är i den grad lukrativ, att en betydlig mängd sökande wid dess ledighet armåga sig fram, för att nå denna egyptiska köttgruta, och med glupsk iswer tränga sig derom, liksom hundar omkring ett fett och lockande ben. En enda kan likväl endast blifwa den lycklige.

Man äfslas dertföre i kryperi för sina beskyddare, för sina männer och wänners wänner, för alla som kunna antagas hafwa det minsta inflytande på den kongl. direktionens ledamöter, synnerligast dess ordförande. Den mäktiga direktionen tillsätter nemligen efter behag den rikt besoldade platsen.

Dertför är man färdig att för direktionen göra knäfall. På de erforderliga egenskaperna tänker ingen. Detta är bifast. Låt om och nu antaga, att den nye föreståndaren efter noggrann och opartisk pröfning af den hårdt beträngda, af födselovända pinade direktionen ändtligen blifwit antagen och installerad. Låt om och vidare antaga, att han är för platsen lämplig. Swilla egenskaper skola vi då tänka om en sådan person böra besitta, för att hafwa gjort sig värdig den kongl. direktionens välbehag och förtroende, och i hwilket tillstånd skall han i sin wärd emottaga anstalten, sådan som den nu är, med dess cirka 300 f. l. patienter.

Wid sitt inträde der skall hans häpnad bliä möta ett söndradt sambälles enformiga, tröstlösa bild. Han skall föresinna ett kaotiskt wirrar af en massa förfosjade menskliga

individer, en liten stoftverld af fjeltwisla molekyler, endast sammanhållen af fysiska band. I denna massa af förflöade sinnen, hvilka ligga lifafom i winterdvala, är det hans äliggande att inblåsa en lefwande ande. Han bör hafwa uppfattat, att den mest maktpåliggande och swåraste delen af hans roll går ut på att öfwerallt och för alla wara det medlande, försonande och wälgörande element, som mildrar de olika karaktärernas sammanstötning, som jemnar kantigheterna samt stilla i frid och kärlek söker sammanbinda splittrade wiljor. Han bör outtröttligt försöka att framtränga ända till själar-nes nattfida, i hvars för wiljan nära på oåtkomliga gömslen obestämda känslor, drömmier och stämningar ännu möjligen kunna framkallas. Han bör låta individualiteten komma till sin fulla rätt.

Den samma har på denna tid i vårt fosterland des wärre blifwit betydligt underkänd. Den krymper mer och mer samman under det andliga förmynderskapets qwäswande tvåhgsok. Des sunda utveckling betingas af frihetskänslan, hwilken, när den samma ide inslämmas i tomma formaliteters, tråkiga pedanteriers eller religiösa fördomars och fantastierers krusståd, i sin sannt moraliska utbildning utgör grundwillforet för en fjeltständig karaktär. Det skulle blifwa alltför widlyftigt att här gifwa en fullständig definition af hwad som menas med individualitet.

Jag nödgas derfor instränka mig till att säga, att jag berunder förstår föreningen af de naturliga anlagen och temperamenten, hwilka sedan under lifwets flitande öden widare utbanas, modifieras eller ombildas genom inslytande af inre och yttre intryck samt genom luttringen i wiljans och förståndets skärself.

Det är de till hans omsorg anförtrödda waresernas individualitet, han först och främst bör studera för att kunna utöfwa en wälgörande werksamhet. Derefter bör han klassificera dem, hwarwid han måste söka utröna och taga i betraktande förherrskande temperament, olika bildningsgrad, föregående uppfostran, lefnadsätt och lefnadswanor. Detta torde säkert förefalla den loje och liknöjde tänkaren såsom nästan gränfsande till det omöjliga eller åtminstone i högsta grad inkommoderande. Det sista är sannt. Föreståndaren på en sådan anstalt får sannerligen ide ligga på latfidan och njuta de honom tillerkända fördelar under njutningen af ett dole far

niente. Han måste vara en handlingens man, som outtröttligt verkar "ohne Rast, ohne Ruh", immer zu immer zu", alltid med ett bestämdt mål i sigte. Han måste vara både fysionomiker och psykolog. Han bör hafwa studerat själslifwets framträdande i yttre former, ware sig i ansigtsuttryck eller i ord och handling. Swad hans karakter beträffar bör deri finnas förenade och utvecklade trenne temperament, nemligen det koleriska, det sangwiniska och det flegmatiska, alla i harmonisk sammansmältning. Af det första betingas en sann herrskarenatur, en allt genomträngande själskraft, ett okusligt mod, af det andra hopp och förtröstan på framgång och seger, af det tredje lugn, sans, måtta och tålmod. Till dessa egenskaper fordras äfwen andra lifså wäsentliga. Han måste besitta en widsträckt praktisk människokänedom, en jernwilja i förening med en wan och öfwad blick, skärpt af en glöbade människokärleks starka synglas. Han bör icke betrakta de menliga föremålen som wilselösa automater, hos hwilka allt sjäslif är utdödt. Han skall, om han med outtröttligt nit och sjelfförjaktelse uppoffrar sig för sitt kall, ej jällan finna, att goda, ja utmärkta egenskaper och anlag kunna hos många förslappade menniskor ännu ligga djupt fördolda i deras inre, obemärkta och missförstådda af andra. Genom dålig ledning, genom ogynnsamma omständigheter eller selgrepp hafwa de möjligen blifwit tillbalasträngda eller stenbart insöfda, så att det strängt dömande, men oerfarna eller ytliga ögat hos dessa personer icke tror sig uppå daga annat än ett tomt, hopplost och ofruktbart inre, genomträngdt af dåsigghet, ödslighet och förwirring. Detta oaktadt är det ofia långt ifrån, att hos sådanka personer sjäslifwets swårslädda gnista ännu helt och hållet utflöknat eller förkolnat. Deras hjertan, känslolifwets innersta helgedom, kunna sanmanliknas med sloctnande brasor, der ännu en swag glödglimmar under askan. Men lifsåsom en mild fläkt låter ur glöden uppflamma en matt låga för att smänningom uppblössa till en wärmande eld, lifså skall det wänliga och uppmuntrande ordet wäcka till lif dessa nästan förtorkade hjertan. Det skall wäl för honom, sjäsliläkaren, i början kännas nästan hemskt att erfara, huru de förflöade warelsernas hjertan nästan förfrusit, huru de falla stelnat under lifwets köld, medan de kanske med förtwiflade ansträngningar sörgåswes kämpat mot de obarmhertiga werkligheternas ifande twång och motstånd wid försöket att gripa ett dunkelt förefwäswande ideal

och styra dit, der wänliga ljus winka genom storm och mörker. Vidare skall han wid sina dagliga besök i anstaltens stora salar förnimma qwäfsda sudar och se lidandet på ödsliga bäd-
 dar wrida sig i alla former. Försök då, du ädle man, att med mild stämma bringa hopp och förtrostan till qwalda sjä-
 lar och nya krafter till den lidande troppen. Öfwerallt inom
 anstalten är just ett rikt werksamhetsfält för en modig och
 själsstark man. Han bör tala det wänliga ordet med detta
 allwar, som vittnar om uppriktighet och nästan alltid tillwin-
 ner sig förtroende hos ej alldeles förstodade åhörare.

Nedan han sälunda i frisinnad anda och med aktning
 för individualitet och frihetslänska i mångfaldiga riktningar
 oförtrutet utwecklar en wälgörande werksamhet, må man ide-
 tro att hans görande och låtande skall förblifwa obemärkt och
 oförbrt. Det finnes nemligen utanför anstaltens murar en
 swart liga, som otwifwelaktigt skulle spetsa öronen. Denna
 ligas werldsöfladning är sjäslös, des tro är förnuftsstridig
 bosstafstro. Hon afflyr ljuset och den fria tanken, hon är
 den moderna papismens uysödda och mycket lofwande barn.
 Det skall icke dröja länge, förrän wår ideele föreståndare får
 känna en påtrykning utifrån i form af fromma ansättelser
 och småsnåliga, gudsnåliga anmärkningar. Vidare will
 denna liga söka innästla sig i det förut friblysta området för
 att i anstaltens kafersaler låta höra sina mispljudande för-
 lofningsrop. Märkligt nog har jag oaktadt trägnat forstnün-
 gor under min wifvelse derstädes ej kunnat uppbaga några spår
 af själsförtärande grubblerier. Man skulle eljest tro, att just
 här skulle finnas en fruktbar jordmån för den religiösa fanat-
 ismen, som fått den swäfwande benämningen "läferi". Det
 är hjälarnes dunkel, som föder fanatismen.

Man skulle finna helt naturligt, att många härwarande
 arma wareser, hwilka blifwit nekade alla lifwets fröjder och
 behag, skola söka tröst och ersättning i en wisserligen grotesk
 och inskränkt, men så mycket mera enwis och intensiv öfwer-
 sinnlighet. Jag har här, desto bättre, icke sett någon swawel-
 predikant framträda, för att med en förgiftande andepuls bringa
 uppsträmda själers swaga känslösträngar att feberaktigt vi-
 brera. Jag har här varit förskonad för åsynen af något
 tillgjordt och förwridet korsdragareansigte, som med dels ho-
 tande dels fagra och lissmande ord sökt lista sig in i själsströta
 waresers innersta hjerstaumare, för att råna deras helgonstrin.

Förföt i denna riktning hafwa hittills, mig weterligen, ej blifwit gjorda, åtminstone icke på allwar och metodbistt, men kanse sporadiskt. Orsaken dertill kan sökas dels i den lokala styrelsens indifferentism, i allt hwad själslifwet angår, dels anstaltens belägenhet i en undanskymd wrå, hwarifrån icke det minsta gny låter förnimma sig i werldslifwet. Selt annorlunda ställer sig förhållandet, när en fördomsfri och dugande förmåga kraftigt anstränger sig att inblåsa lif och anda i den till hälften murfnade samhällskroppen. Då skola nog mörkets andar wätna och gifwa ljud ifrån sig. Men är den ledande mannen, sådan som han bör vara efter min teckning, skall han, med stålhatt panna afwisa och trotsa de pseudomoralistier, hwilla söka med lösrycta bibelspråk och under en wif storpotentiats egid hölja sanningen i allt möjligt hyckleri. Hans andeligt kraftfulla natur skall göra dessa lögner om intet.

En gång kom jag till att tala i detta ämne med en af den häfdwunna sientrianens förälbrade skötebarn och gårdwarrar. Denne, lifasom alla hans själsfränder, betraktar naturligtvis allt framåtskridande och all förbättring i de menckliga förhållandena som en stuggelse inför Gud och hela werlden. Hans inskränkta werldsåflädning tillåter honom ej att slåda utöfwer de trånga gränser, som medärfa fördomar, falska premisser och inrotade wanor uppdragit för hans onösknade blick. För honom är det förhandenwarande det tänkbart bästa, det absolut tillfredsställande. Utan att hafwa studerat eller troligen icke ens hört talas om den på sin tid mest inflytelserike filosof, Hegel, hyllar han omedwetet hegelianismen, som för allt bestående fann en tillräcklig grund för des berättigande och tilltrödde sig kunna bewisa, att det som är wore logiskt betingadt och nödwändigt. Den stackars i formaliteter förstenade gubben hade ingen aning om, att denna åsigt längesedan wandrat till de bortlagda systemens skräplammare. Min interlokutr hörde till den gamla stammen, som bland sig räknar män, hwilla äro fastfrusna i skepticism och pessimism. Skepticismen ligger hos dem på ytan, men pessimismen på djupet. Jag deremot hör långt mera, ehuru icke absolut, till opportunisterna. Jag tror nemligen att hwarje menniska, ware sig hög eller låg, af olika bildningsgrad och under olika lefnadsförhållanden, har behof af högre, andliga impulser och af ett ideal. Detta behof tror jag vara werkligt och outrotligt.

Man bör söka tillfredsställa detsamma, och med lämpa,

lålmod och fördomsfrihet kan det åtminstone till en del tillfyllstgöras, ehuru icke hos rent djuriska naturer. Men dessa äro undantag. Då jag säger att jag är opportunist, må man likväl ej tro, det jag tillhör det slags opportunister, hvilka såsom t. ex. de "ädla skaldberna", i höghäanda, swärmissa verser bejunga både förtid och nutid. Och med verklig afsty wänder jag mig bort från de pessimister, hvilka med penan likom med en lumpsamlarkrof rota i dyr, måla allt i svart och framställa allt i diaboliska former.

Den gamle stollen hade åhört mig med ett fartastift leende. Slutligen swarade han med en öfwerlägsen min: "Herre, hwad ni nu apologiserat för mig, är ju endast tomt prat, hjertepjunt, som wäl kan slå an på sentimentala fruntimmerssjälar, men icke på förnuftigt och erfaret folk. Trox ni er kunna reformera sådant pad, som man sagt mig finnes på Danwiken? De få ju sin mat och taf öfwer hufwudet. Swar tror ni er för resten kunna uppleta någon man, tillräckligt exalterad för att göra ett bondförsök efter er wälwisa plan? Han är omöjlig att finna." "Jo, han kan finnas", swarade jag, "ehuru icke af andeligt starkblinda personer."

Widare inlät jag mig icke i swaromål. Det lönar sanneligen icke mödan att disputeras med ohjelpiga byråkratiska pundhufwuden.

Wisierligen får jag medgifwa, att jag här tecknat med en idealiserande hand, men det är långt ifrån mig likväl, att wilja framgyckla det tröstrika och ideala tillstånd, som endast existerar i opraktiska skalbenaturers fantasirika hjernor. Smelertid är så mycket säkert, att hwarje människa, som will uträtta något godt här i lifwet, ware sig i det lilla eller det stora, behöfwer ett mer eller mindre klart ideal, hvilket likom en wägleddande stjerua för heine utstafar den strät hon bör följa, för att allt närmare och närmare nalkas sit werksamhetsmål. Idealiet kan icke uppnås, det är sant. Öfuskomlighet widläder ju allt menfligt. Människan måste dock alltid hafwa ett rättesnöre för sina handlingar. Detta rättesnöre är idealiet. Det lilla samhälle, hwarom här är fråga, utgör en oberublig och temligen ringaktad stoftwerld för sig sjelf.

Det fordras en kraftig hand för att upprycka det samman ur des dwala. Man måste ställa stora fordringar till den man som ett så wigtigt wärt ombetros. Han behöfwer ej

wara en lärd man, och en bokmal passas absolut icke dertill. Denne vill från sin studerkammare konstruera en werld, som han ej känner till. Persona quaestionis måste framför allt vara en handlingens man. Swar skall man nu finna en sådan? Swårt torde det i sanning nog vara, men icke omöjligt. Vårt fädernesland har förut wisat sig hafwa frambragt män med utmärkt förmåga i lifnande riktning. Jag vill här endast erinra om skaparen af Manillainstitutet. Saken är den, att mannen rätteligen icke bör söka en plats, som hittills bestraktats nästan mest som en sinekur, ett slags alderdomsför-
 förjning för en utlefwd gubbe. Mannen bör uppsökas och pröfwäs. Önskligt wore, att denne man, förutom ofwan antydda egenheter, äfwen så i inlandet som i utlandet, hade förwärfwat ökade praktiska insigter i sin utwalda verksamhets-
 ffer genom att besöka och studera andra, hwad ändamålet angår, med Danwikkens hospital likartade eller beslägtade anstalter. I det förra skall han, fruktar jag, hufwudsfalligast endast inhemta negativa lärdomar, i det sebnare äfwen positiva. Det finnes i Tyskland och Frankrike samt också, som jag tror, i det bigotta England förträffliga anstalter, hwilka kunna tjena honori som mönster och som ännu icke blifwit besudlade af pietismens försjoffande eller fanatiserande inslytande.

Låt om oß nu wända oß till det ifrågawarande hospitalet och se huru dermed är bestäldt.

Det har till öfwerstyrelse en direktion, naturligtwis med den oundwilkliga titeln kongl. Densamma har till ordförande öfwerståthållaren och till v. ordförande underståthållaren. Den består vidare af sex ledamöter, af hwilka polismästaren i Stockholm är sjelfskrifwen. Den lokala styrelsen utgöres af inspektoren eller chefen, ordningsmannen, kontorskrifwaren, som låter sig kalla kontrollör och en portwakt. Swar och en af de 10 salarne eller logementerna skötes af en sjäderska. Derjemte har anstalten en pr år besoldad läkare, som likwäl ej bor der på stället, icke till förglömmandes trenne drängar och några pigor för köket, twätt och mangling m. m.

Men innan jag inlåter mig på att beskrifwa anstalten, sådan som den nu skötes, tror jag först böra med några ord omtala den nuwarande inspektorens företrädare samt hans görande och låtande för de åt hans wård anförtrödda patienternas bästa och fromma.

Denne man, olycksalig i åminnelse, war en affledad un-

